

Ret). Jeg maa gjøre opmærksom paa, at jeg anseer det ikke for stemmende med Grundloven, naar man siger, at ikke Landsthinget skulde kunne vedtage Finantsloven i alle dens Bestemmelser, give den sit fulde Samtykke. Ifølge Grundloven giver Landsthinget sit Bifald til alle enkelte Bestemmelser i Finantsloven og til selve Finantsloven i dens Helhed. Navnlig vil det være muligt for Landsthinget, naar der i Loven af Folkethinget var blevet optaget noget Urigtigt og Grundlovsstridigt, da at skrive ind (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand vil uden tvivl forundre sig ved at see, hvorledes han i den Grad er betagen af Folkethingets overveiende Indflydelse paa Finantsloven, at han endogsaa har gjort det til Folkethingets Fortolkning, hvad der er Regjeringens; han sletter aldeles Regjeringen ud af dens Stilling til Finantsloven. Jeg vilde ønske, at naar man vil gaae ind paa en forandret Opfattelse af Forholdet, man da ikke vilde oversee, at Landsthinget har ifølge Grundloven den samme Indflydelse paa Finantsloven som Folkethinget, at der aldeles Intet vilde være til Hinder for, at Landsthinget i langt videre Omfang kunde gjøre sin Indflydelse gjældende, end det forudsættes. Der vil saaledes Intet være til Hinder for at nedsætte et finantsielt Udvalg, der kunde behandle den forsaavidt man virkelig fandt, at der var Noget, der ikke burde billiges; det vilde være meget bedre end disse idelige Klager over, at hvad der staaer i Finantsloven har ingen Anden at gjøre med end Folkethinget. Jeg haaber, at der nu er en Tilbagegang dermed, og at det ved den ærede Rigsdagsmands Yttringer har naaet sit Hødepunkt. Naar man betragter den af Regjeringen forelagte Finantslov som Folkethingets Arbejde, saa kan man ikke gaae videre, saa vil jeg virkelig haabe, at der vil indtræde en Tilbagegang.

Bjerring: Da Tiden er saa langt fremrykket og Forhandlingen af denne Sag alt har

varet saa længe, skal jeg indskrænke mig til at yttre et Par Ord. Der er nemlig et Par Punkter i den høitærede Ministers første Foredrag, som jeg troer grunde sig paa en Misforstaaelse. Naar den høitærede Minister yttrede, at jeg havde sagt, at Vedtagelsen af Bevillingsparagrafen skulde indeholde en Anerkjendelse af, at enhver Lønningslov skulde først forelægges Folkethinget, da er det saa langt fra, at jeg har sagt dette, at jeg tværtimod har sagt ganske det Modfattede. Det, jeg har sagt, er, at det fra alle Sider var erkjendt, at Lønningslove meget vel kunde først forelægges Landsthinget. Vi have allerede factiske Beviser derfor deri, at en tidligere Minister har forelagt Lønningslove her; men det er desforuden af den nuværende høitærede Indenrigsminister tydeligen og klart udtalt netop i Anledning af den samme Lov, som her er under Behandling, da den ifjor staa for i Folkethinget. Da en Folkethingsmand yttrede ligesvem, at Folkethinget havde en overveiende Ret til først at behandle Lønningslove, saa erklærede nemlig den høitærede Minister — jeg haaber, den høitærede Formand tillader mig at oplæse dette Citat af Folkethingstidenden, det er kun et Par Linier: „Det forholder sig ikke saaledes, at en Skattelov er en Finantslov, og ligesaa lidt er en Lønningslov en Finantslov; ikke alle Love ere Finantslove. De Yttringer, der bleve fremsatte af den ærede sidste Taler, vare saa uklare, at det var umuligt at forstaae, hvad Meningen deraf var. Vil han for Folkethinget hævde en overveiende Indflydelse paa Skattelove og Lønningslove — der staaer jo Intet derom i Grundloven — saa er det en Misforstaaelse fra hans Side“; denne Yttring af den høitærede Indenrigsminister var mig fuldkommen nærværende, da jeg første Gang havde Ordet i Sagen, saa jeg umuligen kan have sagt, at denne Paragraph maatte føre til, at Lønningslove først maatte forelægges i Folkethinget.